

Phần 1

Chương 1 Buổi Đầu Gặp Gỡ

Nơi này là một thị trấn nhỏ nằm gần vùng biên giới Vân Nam.

Đường phố nhỏ hẹp, khu dân cư với những bức tường ngói loang lổ chắp vá, cùng những biển hiệu cửa hàng tạp hóa mọc hàng hàng chen chúc nhau, trên phố thì cứ đi vài bước là bắt gặp đá xanh chất đống nằm ngổn ngang, thỉnh thoảng còn trông thấy vài căn gác được xây bằng ván ép gỗ đỏ đỏ vàng vàng.

Thanh Hà ở nơi này đã hơn nửa năm.

Nhà cô nằm cạnh mép một bờ sông, chính giữa là tòa tháp chuông màu đen, ngôi nhà với bốn vách tường màu trắng, ván cửa được sơn bằng nhiều lớp sơn màu đỏ, trông rất sinh động vui mắt. Đồi diện dòng sông nhỏ là những hàng cây hòe cao ngất ngưỡng với nhiều cành nhánh rủ sát mặt sông, mùa này đang vào thời kỳ lá rụng, từng phiến lá úa vàng in hình chao lượn dập dờn trên mặt nước.

Hôm nay là thứ Bảy, vốn cô được ở nhà nghỉ ngơi không cần ra ngoài, nhưng vì chuyện kia mà trời vừa sáng cô đã phải rời giường.

Ngôi trên đò một lát rồi đỗ lại ở bến đò cạnh dòng kênh giáp với chợ. Đi qua khỏi đầu cầu là đến đoạn hành lang đi bộ, một bên bờ sông là thành lan can gỗ được chạm trổ khắc hoa, phía bên phải là một dãy quán cóc bán hàng ăn uống nằm sát nhau nối dài uốn lượn, hiện đã có một số quán đang kéo cửa xếp hình xích để chuẩn bị mở cửa buôn bán.

Sau khi lên bờ, cô cầm địa chỉ nơi cần đến phân tích xem nên đi đường nào.

Ông chủ bán mì bốc nắm mì sợi vừa cán xong để lên bàn hỏi, “Ngài giáo Thanh Hà, cô mua mì hả?”

Ở thị trấn nhỏ sát vùng biên giới như nơi này người có học thức cực hiếm. Vì vậy nên một giáo sư trung học như Thanh Hà cũng được xưng là ngài giáo.

Thanh Hà cười lắc đầu với ông ta rồi đi vào một con hẻm vắng vẻ cạnh tiệm mì. Đêm qua mưa lớn cộng thêm đường sá đầy rêu xanh nên mặt đường hơi trơn và ẩm ướt, đi về phía trước vài bước qua thêm mấy hàng cây nữa thì phía bên phải xuất hiện một vách tường với cánh cửa được làm bằng gỗ.

Thanh Hà do dự một lúc cuối cùng quyết định gõ cửa. Phải đợi thêm một lúc lâu cửa mới được mở ra.

Đứng giữa ngưỡng cửa là một thiếu niên dáng người cao gầy, mặc áo cộc tay cổ hình trái tim màu đen bó sát người làm nổi bật lồng ngực khỏe mạnh cường

trắng. Sắc mặt cậu ta hơi tái, da dẻ cứ như quanh năm chôn vùi trong sương tuyết không thấy ánh mặt trời vậy, nhìn lạnh lạnh không có chút ấm áp nào. Về mặt sâu xa khó đoán đi cùng với cặp lông mày héch cao, đôi con ngươi đặc biệt đen nhánh thâm sâu, gương mặt rõ ràng tái nhợt nhưng lại mang nét sắc sảo kỳ lạ khó hiểu, tựa như sông núi nước non xinh đẹp giữa bóng chiều tà hoàng hôn.

Đây thật là một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi ư? Bởi vì Thanh Hà phải ráng ngẩng cổ lên để nhìn cậu ta.

Tuy rằng đã thấy qua hình của cậu ta trước đó lúc ở trường học nhưng Thanh Hà vẫn có hơi bất ngờ. Gương mặt này quả thật có thể khiến người khác phải say mê quên cả lối về, thảo nào mấy cô bé nữ sinh trong trường lúc nào cũng bàn luận về cậu ta, cứ đến giờ nghỉ giải lao là chụm năm chụm ba lại rù rì líu ríu không ngớt. Nhưng kể từ khi cô bắt đầu nhận dạy lớp cậu ta thì không thấy cậu lên lớp học tiết nào cả.

“Xin chào, tôi là...”

“Cô giáo Thanh Hà?” Cậu thiếu niên bật cười đồng thời nhanh chóng lia mắt quan sát cô từ trên xuống dưới, rồi mới lùi lại vài bước vươn tay ra mời cô vào nhà, “Em nhận ra cô.”

“Em biết tôi?” Đỗi lại Thanh Hà thấy ngạc nhiên vì cô vẫn chưa chính thức gặp mặt cậu thiếu niên trước mắt này.

Bạch Nhất Ngạn nói, “Cô là cô giáo vừa xinh đẹp lại có học thức cao nhất trường bọn em, từ phương xa đến hồi năm ngoái. Mấy bạn học có nhắc với em nên em mới nhớ kỹ như vậy.”

Thanh Hà bối rối cúi đầu, vô tình để rơi vài sợi tóc rũ xuống vai.

Sau khi vào cửa mới thấy căn nhà bên trong rất lớn, trên giá treo hàng loạt dây bắp ngô, trên bàn còn đang ngâm đồng quần áo trong nước xà bông. Thanh Hà liếc mắt nhìn rồi dịu dàng hỏi, “Em ở một mình sao?”

Bạch Nhất Ngạn thản nhiên gạt đầu, nhảy thoát lại ghé quơ đồng quần áo ôm gọn trong tay. Động tác cực kỳ mau lẹ làm cô hoa cả mắt.

Trước khi đến, cô vốn định gặp phụ huynh cậu ta để nói chuyện. Giờ như thế này, làm cô không biết phải mở lời như thế nào.

“Cô giáo khát nước không? Vào uống bát nước nhé.”

Thanh Hà do dự một hồi rồi cũng theo cậu ta vào trong. Từ lúc mở cửa đến hiện tại thái độ của cậu ta đều rất chân thật hiền hòa, điều đó có phần ngoài dự đoán của cô. Cô vốn nghĩ, học sinh cá biệt lúc nào cũng trốn học như thế nhất định sẽ rất khó trị, trong lòng đã nghĩ sẵn đủ các lời lẽ nhỏ nhẹ để khuyên răn, nhưng bây giờ cô lại có cảm giác bất lực mất phương hướng.

Trong nhà rất sạch sẽ, cũng rất sáng sủa.

Vào cửa chính là phòng khách, phía bên trái có hai gian phòng ngủ, một gian có cánh cửa gỗ màu đỏ đóng kín, bên phải là nhà vệ sinh cũng khép chặt, lối đi giữa nối dài xuống sâu bên dưới được xây bằng xi măng, nhìn từ ngoài vào hình như đó là nhà bếp, bên phải cửa ra vào phòng bếp còn có một cánh cửa nhỏ khóa lại bằng thanh sắt.

Nhất Ngạn mời cô vào căn phòng đầu tiên phía bên trái.

Căn phòng vừa phải không lớn không nhỏ, vách tường chung quanh sạch sẽ trắng tinh, dưới bệ cửa sổ sát vách tường có kê một bàn làm việc và giường ngủ, căn phòng sạch và trống trải không giống như có người đang ở.

Thanh Hà vuốt xuôi tà váy dài rồi ngồi xuống ở đầu mép giường.

Bạch Nhất Ngạn ngồi trên chiếc ghế đối diện cô, “Cô giáo tìm em có chuyện gì không?”

Giọng điệu cậu khi nói chuyện rất tự nhiên như đang trò chuyện thông thường, Thanh Hà ngần ngừ nói, “Nhiều ngày rồi em không lên lớp... em có gặp phải khó khăn gì không?”

Bạch Nhất Ngạn nghe xong ánh mắt cực nhanh xẹt qua tia ranh mãnh, sau đó rũ mắt cụp mi im lặng.

Thấy cậu ta không nói gì, Thanh Hà càng suy đoán lung tung... còn nhỏ như thế đã phải sống một mình, không biết cha mẹ em ấy có ở cùng hay không? Cô thấy xót xa thương cảm nhưng không biết làm sao an ủi cậu ta, chỉ đành nói, “Mặc kệ như thế nào, em cũng phải nhất định đến trường, có gì khó khăn thì nói cho cô biết, cô là cô giáo của em, vì vậy bằng mọi cách cô nhất định sẽ giúp em.”

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe cô nói xong, cậu lại tủm tỉm mỉm cười một cách thản nhiên.

Thanh Hà thấy kỳ lạ nên hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì, cảm ơn cô giáo.” Bạch Nhất Ngạn nhỏ nhẹ nói.

Thanh Hà cũng không nghĩ gì nhiều, kế tiếp lại dặn dò cậu một số việc, nhất là nhắc đi nhắc lại thứ hai này cậu nhất định phải đi học, sau đó chào tạm biệt cậu ra về. Nói cho cùng, tuy cô là cô giáo của cậu nhưng tính ra giữa hai người cũng không thân quen gì cho lắm.

Lúc ra cửa, cô bỗng khựng lại đứng ở hành lang, theo bản năng hít hít mũi, có phần không chắc hỏi, “Nhất Ngạn, chỗ của em hình như có đồ gì bị sét phải không, sao cô nghe như có mùi sắt rỉ sét hay sao ấy?” Mà dường như còn có tiếng ‘tách tách’ văng vẳng đâu đó nữa.

Cô nhíu mày nhìn chung quanh xem xét, hai hàng lông mi đen nhánh đối lập với da thịt trắng ngần như tuyết chớp chớp vài cái, còn theo thói quen vuốt một lọn tóc bên má ra chiều suy nghĩ.

Đáy mắt Bạch Nhất Ngạn thoáng qua ý cười sâu xa khó hiểu.

Ban nãy không để ý, giờ nhờ ánh sáng mới phát hiện hóa ra đó là một cô giáo còn rất trẻ mà còn rất đẹp nữa. Hèn gì thằng Vương mập ngồi cùng bàn kia suốt ngày cứ kể lể bên tai mãi, mỗi lần nhắc tới cô giáo này là hai mắt tên nó sáng rỡ. Nghe nói cô ta đến từ thành phố lớn ở phương Bắc hồi nửa năm trước, không biết lý do vì sao lại chuyển về vùng quê hẻo lánh này.

“Có thể là đường ông thoát nước bị gỉ sét thôi ạ, một lát em sẽ đi xem xem thế nào.” Bạch Nhất Ngạn mỉm cười nói.

Thanh Hà nghe vậy đành thôi, sau đó dặn dò thêm, “Vậy em nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ xem lại hết những bài tập em bỏ trống trước đó, có gì không hiểu thì liên hệ cô. Tuần sau trường có buổi trắc nghiệm, em nhớ chuẩn bị nhé.” Cô viết lại địa chỉ vào giấy rồi đưa cho cậu, “Cần giúp gì cứ nói với cô, đừng tự gánh một mình. Nhớ thứ hai nhất định phải đi học đó, biết không?”

Bạch Nhất Ngạn lịch sự gật đầu, còn đưa cô ra tận đến đầu ngõ.

Thanh Hà từ từ đi xa, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại dần khuất nơi đầu ngõ con hẻm. Tính cô xưa nay tương đối bảo thủ, trên người đang mặc váy dài tận đến chân, một màu trắng tinh chỉ điểm xuyết một chút màu tím nhạt ở góc nhỏ tà váy, dưới làn gió thổi hây hây để lộ ra đôi giày xăng-đan tét dây, hình ảnh đó tựa như cánh hoa phất phới bay bay trong gió giữa bầu trời trong xanh quang đãng.

Bạch Nhất Ngạn đứng ở ngưỡng cửa nhìn theo cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn biến mất mới từ từ đóng cửa lại đi vào nhà.

Chương 2

Giao Dịch

Căn phòng giờ chỉ còn một người nên càng yên tĩnh hơn so với ban nãy. Âm thanh “Tí tách, tí tách, tí tách” kia lại càng rõ ràng hơn.

Bạch Nhất Ngạn cởi đôi giày đang mang thay qua đôi giày bốt, ung dung cất bước qua đường hành lang rồi mở cửa đi vào nhà vệ sinh.

Mùi vị nồng nặc bốc lên lan tỏa khắp hành lang, chính là mùi sắt gỉ sét mà khi nãy Thanh Hà nghe thấy, nhưng không phải mùi sắt gỉ mà là... mùi tanh của máu.

Trong căn phòng tắm tắm tối yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng máu nhỏ giọt xuống mặt đất rồi chảy dọc theo nền gạch ngả vàng lan dần ra tới cửa, sau đó chảy xuống miệng cống thoát nước.

Từng vệt máu đỏ sẫm hòa với máu vẫn đang chảy làm cho mặt đất nhem nhuốc loang lổ, trong bồn tắm chứa đầy nước cũng bị máu nhuộm từ trong suốt biến thành màu đỏ nhạt.

Cậu bật công tắc đèn lên, không gian nhỏ hẹp bỗng chốc sáng rực. Người đàn ông nằm trên mặt đất vốn đang hôn mê cũng vì ánh sáng chói mắt làm khó chịu buộc phải mở mắt ra.

Bạch Nhất Ngạn cúi người bóp cằm người đàn ông nọ nói, “Tỉnh rồi à, ngủ ngon không?”

Tay chân người nọ đang bị trói chặt, miệng thì dán băng keo màu đen kín mít, đôi mắt chỉ biết mở to đầy kinh hãi hoảng sợ, hai chân liều mạng chòi đạp trên mặt đất để lúi dẩn vào góc kẹt trốn, tránh xa cậu thanh niên kia càng xa càng tốt, như thể người trước mắt này là ác quỷ tu la đến từ địa ngục chứ không phải cậu thiếu niên điển trai phong độ như vẻ bề ngoài.

Bạch Nhất Ngạn để mặc người nọ muốn trốn đi đâu thì trốn, cậu vẫn ung dung gõ nhịp tay lên gối, cười đến mi mắt long lanh cong cong, cứ như đang nhìn một đứa bé dỗi hờn làm nũng vậy.

“Ông sợ gì chứ? Tôi và ông không thù không oán, tôi bắt ông đến đây chẳng qua chỉ muốn hỏi ông một vài vấn đề mà thôi. lát nữa tôi gỡ băng keo trên miệng ông ra ông không được la lên, nếu đồng ý thì chớp mắt một cái.”

Người đàn ông trợn tròn hai mắt rồi chớp lia chớp lịa.

Bạch Nhất Ngạn cười, “Không cần phải làm quá như vậy, tôi nhìn thấy rồi.” Nói xong liền gỡ băng keo trên miệng người nọ xuống.

Người đàn ông mấp máy đôi môi, đôi môi tê dại không còn cảm giác, thần kinh thì căng thẳng như dây đàn sắp đứt. Đến từ Đài Bắc xa xôi, ban đầu còn nghĩ đây là một nhiệm vụ thoải mái nhất từ trước tới nay, trước lúc đi còn mang tâm trạng háo hức chờ mong nhân chuyến du lịch này mà tìm mấy em trắng trẻo chân dài để tận hưởng thú vui cho thỏa thích, nào có ngờ giữa đường gặp phải chuyện xui xẻo này.

Ông ta đang ngao du trên chiếc du thuyền tới đoạn ngã ba sông Lan Giang thì bị bắt cóc, lúc đó trên du thuyền đang tổ chức một buổi đấu giá. Ông ta đã dùng mười vạn tiền Đài Loan để hốt một cô em người nội địa, bao một phòng VIP cao cấp định vui vẻ với người đẹp một đêm, bỗng nhiên ngay lúc đó đầu óc choáng váng rồi ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Trước khi hôn mê, ông ta chỉ uống qua ly nước trái cây mà cô gái kia đưa cho ông. Chuyện kể tiếp là bị cậu thiếu niên này mang tới đây.

“Xem ra, ông đã tỉnh táo lại không ít rồi. Vậy giờ chúng ta bắt đầu thôi.” Bạch Nhất Ngạn đứng dậy bước qua ngòi lên mép bồn tắm, dùng mũi chân từ từ nâng cằm ông ta lên nói, “Ông đến từ Đài Bắc à?”

Người đàn ông nọ gật đầu.

“Người của Lý Nhất Hùng?”

“Phải.”

“Hàng đang ở đâu?”

“Tôi... tôi không biết.” Sắc mặt người nọ trắng bệch.

“Tốt nhất nên hợp tác đi, tôi không muốn động thủ.” Cậu nhẹ giọng nói, hai tay vắt chéo khế đặt lên đùi.

Người đàn ông ấp úng nói, “Tôi... tôi thật sự không biết, thật sự... tôi...”

Bạch Nhất Ngạn thờ dài cúi đầu, bất ngờ đập ông ta một cú ngã lăn quay, rồi nghiền ép mặt ông ta trên mặt đất. Mũi giày bốt răng cưa màu đen loại quân dụng liên tục giẫm đập lên mặt ông ta, làm da mặt ông ta đau rát như thể bị dao cứa qua cứa lại vậy.

Người đàn ông theo bản năng giãy dụa quẫy đạp, như cá đấm mình trong nước nhưng chỉ là việc uổng công vô ích. Sức lực ông ta còn thua xa với thiếu niên trẻ này.

“Thật ra ông có nói hay không cũng vậy thôi. Đài Bắc, Vân Nam, Miến Điện hễ ba tuyến thì kết nối hai, đó là lộ trình giao dịch xưa nay của các người, tôi hầu như đều nắm rõ hết. Giờ tôi hỏi ông, cũng sẽ cho ông một cơ hội, nếu ông chịu nói tôi sẽ giữ lại mạng cho ông, nhưng nếu ông không thành thật thì tôi sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt trên người ông xuống đưa cho thím Lưu bán thịt sát vách làm sủi cảo. Nhưng tôi sẽ không để cho ông chết đâu mà mỗi ngày tôi sẽ cầm máu cho ông, đợi thịt non ra lại khi đó tôi sẽ lóc tiếp vì thời gian tôi có nhiều lắm nên không vội.”

Người đàn ông nghe xong không kiềm được hai chân run lẩy bẩy nhìn cậu bằng ánh mắt không dám tin, cậu thanh niên trước mặt còn nhỏ và trẻ như vậy sao có thể phát ngôn những lời kinh hồn táng đảm đến thế?

Sau đó một mùi khai bỗng chốc xông lên, chất lỏng màu vàng nhạt từ ống quần của người đàn ông nọ tuôn ra lênh láng.

Bạch Nhất Ngạn vội rút chân lại nhảy sang một bên, “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Người đàn ông vội gật đầu lia lia rồi nói ra địa chỉ.

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe xong, trước ánh mắt sợ hãi của người đàn ông nọ, cậu dùng bọc đựng thức ăn tròng vào đầu ông ta rồi quán nhiều lớp. Sau khi nhanh chóng xử lý thi thể và mọi thứ xong đầu đó mới thay bộ đồ khác rồi đi ra cửa.

Dọc theo hai bên con sông nhỏ là đường đất cao hơn mặt nước chừng hai thước, lan can bằng gỗ chạm khắc nằm chắn ngang cao tầm nửa người, trên vỉa hè để từng hăng dây ghề dài. Đá xanh bị giẫm đập dưới bàn chân mà không hề phát ra âm thanh nào.

Khi hoàng hôn sập tối, ráng mây chiều lửng lơ trôi phía chân trời như một tấm vải gấm nhuộm màu máu đỏ bao phủ cả dãy núi miên man nối dài phía sau con trấn nhỏ, rồi từ từ khuất dạng xa tít cuối chân trời.

Ở sâu trong con hẻm khá vắng ngay ngã ba có một khách sạn, cửa lớn mở toang, hai nhân viên phục vụ ngồi xĩa răng trên thềm cửa, còn ông chủ thì ngáp dài ngáp vắn, trên mặt bàn để ngỗng ngang rượu thuốc đặc sản của địa phương. Trong phòng khách có một số người ngồi tùm nãm tùm ba bà tám, còn lại mấy cô gái bao ăn mặc hở hang lả lơi ôm khách cười nói vui vẻ.

Đi qua biển người đủ mọi thành phần, Bạch Nhất Ngạn lách người lướt qua mấy cô gái muốn đến bắt chuyện, xách tay vali màu đen đi thẳng lên lầu.

Lầu hai, phòng 207.

Cậu đứng ở cửa một hồi mới vươn tay gõ hai cái. Đợi rất lâu mới thấy cửa được mở ra từ bên trong. Một gã đàn ông dáng người thấp, mũi nhọn, mắt hí, mặt mày hung tợn mặc áo ba lỗ của công nhân đứng ở ngưỡng cửa nhìn cậu dò xét. Vừa nhìn cậu đồng thời tay cũng cảnh giác vịn lên cánh cửa.

“Tôi từ Đài Bắc đến để lấy hàng đã giao hẹn.”

Gã đàn ông lùn nhìn chung quanh bốn phía như mèo rình mồi, sau đó hạ giọng nói, “Vào đi!”

Bạch Nhất Ngạn thân nhiên bước vào phòng. Căn phòng rất nhỏ, vồn vện chỉ tầm chín thước vuông, giấy lót tường đã ố vàng, nền gạch phối hai màu đỏ trắng, cạnh góc tường ngoài chiếc giường ra ở giữa nhà còn kê thêm một chiếc bàn xếp bốn góc màu vàng.

Gã đàn ông lùn kéo qua cho cậu cái ghế, “Ngồi đi.”

Bạch Nhất Ngạn đẩy trả chiếc ghế lại chỗ cũ, quay đầu nhìn hấn ta cười nói, “Lúc bàn chuyện làm ăn tôi không có thói quen ngồi.”

Gã lùn đốt cho mình điếu thuốc, rồi ngậm trong miệng quay người đi vào nhà bếp pha cho cậu ly cà phê, lúc đi trở ra đặt ‘Cộp’ xuống trước mặt cậu, “Thằng nhóc, mày bao nhiêu tuổi?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

Bỗng có con mèo trắng Ba Tư từ nhà bếp đùng đỉnh đi ra tìm theo mùi thơm rồi nhảy phóc lên bàn, sau khi ngửi ngửi tách cà phê lập tức quay đầu nhảy xuống.

Bạch Nhất Ngạn cầm ly cà phê lên kín đáo để dưới mũi ngửi mới cúi đầu nhấp một hớp.

“Anh Hùng bảo mày đến à?” Gã lùn cũng pha cho mình ly sữa tươi rồi há miệng nốc ừng ực.

“Anh ấy bảo tôi tới lấy hàng.”

“Tiền đâu?”

“Vội gì chứ? Dựa vào mối quan hệ của Cao lão đại và anh Hùng thì chút con con ấy có là gì?”

“Anh em thì cũng phải đâu đó cho rõ ràng, bọn tao chỉ là lôm côm kẻ dưới thôi.” Gã lùn lạnh lùng nhìn cậu nói.

“Đùa chút thôi, anh đừng tưởng thật đó chứ?” Bạch Nhất Ngạn nhắc cái vali đặt lên bàn. Gã lùn đưa tay muốn chạm vào thì bị cậu kéo lại, “Hàng đâu?”

Gã lùn nhả ra ngum khói rồi dùng chân dúi tắt điều thuốc, bỏ đi vào nhà bếp một lát sau cũng xách một cái vali đi ra đặt lên mặt bàn.

“Đếm 1, 2, 3, chúng ta cùng mở ra.”

Bạch Nhất Ngạn cười, “1, 2, 3...”

Hai vali cùng lúc mở ra, một cái đầy ắp từng xấp tiền giấy; một cái thì chứa đầy những túi nhựa nhỏ đựng bột màu trắng.

Bạch Nhất Ngạn dùng đầu ngón tay chọc rách một bọc chấm chút bột phẩn kê lên mũi ngửi ngửi, sau đó búng nhẹ cho bụi phẩn bay đi rồi cài vali lại nói, “Vậy gặp lại sau nhé.”

“Cứ vậy mà đi?” Giọng nói của gã lùn vang lên ở phía sau.

Bạch Nhất Ngạn quay đầu lại cười nói, “Lẽ nào anh muốn giữ tôi lại qua đêm?”

“Tao không muốn giữ mày mà chỉ muốn đem mày đi chôn thôi.”

“Anh thật biết nói đùa đấy.”

“Ai bảo mày tao đang nói đùa?”

“Chẳng lẽ anh nghiêm túc?” Bạch Nhất Ngạn bật cười ra tiếng, “Đừng nói anh đang phát điên đó chứ?”

Gã lùn nói, “Chả lẽ mày không cảm thấy đầu rất nóng và chóng mặt sao?”

Sắc mặt Bạch Nhất Ngạn lúc này có chút hơi mất tự nhiên, chân cũng lảo đảo nghiêng ngả, lùi lại hai bước chụp được cái vali trên bàn để chống đỡ cơ thể khỏi ngã. Trán cậu bắt đầu tuôn mồ hôi, đầu ngón tay cũng khe khẽ run, “Có chuyện gì? Chẳng lẽ mày muốn nuốt trọn?”

“Tao không nghe Cao đại ca nói gì ca hàng này, nhưng đúng thật hàng tao chỉ cấp cho người của anh Hùng ở Đài Bắc phái tới. Mày là người của bên nào, khai thật đi?” Gã lùn cười lạnh một tiếng, kéo vali tiến tới trước mặt mình.

“Mày đã bỏ đồ trong cà phê?” Bạch Nhất Ngạn đã thấy trước mắt mơ màng chao đảo không rõ.

Gã lùn vừa mở vali vừa nói, “Chỉ trách bản thân mày không đủ cẩn thận. Trước khi đi giao dịch, ở trên không chỉ dạy mọi chuyện phải dè dặt cẩn thận sao? Gõ cửa phải ba tiếng, hai dài một ngắn, đó là quy củ xưa nay của bọn tao khi giao dịch làm ăn.”

“Hóa ra là vậy.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không hề bị sốc hay bất ngờ khi bị người ta gài bẫy. Gã lùn sững sốt quay đầu nhìn lại mới thấy kinh hãi.

Tên nhóc con hiện tại không hề hấn gì, vẫn tỉnh bơ đứng trước mặt gã, tinh thần sáng láng, sắc mặt không có chút mệt mỏi hay suy yếu nào sau khi uống thuốc cả. Khi gã ta còn chưa kịp có phản ứng thì trong vali đựng tiền nhanh như tia chớp vọt ra vật màu đỏ sáng bóng phóng thẳng vào trán gã. Sau cơn đau chệnh choáng, cơ thể gã từ từ tê dại rồi đổ ập xuống đất.

Bạch Nhất Ngạn thông thả bước đến trước mặt gã, chống tay lên gối từ từ ngồi chồm hổm xuống, vô cùng hứng thú nhìn gã dùng tay bụm chặt cổ họng mình như cá trên thớt đang vùng vẫy chờ chết.

Miệng gã lùn sùi bọt mép, trán nổi đầy gân xanh, hai chân thì liên tục giãy dụa chòi đạp.

“Có phải rất khó chịu và chỉ muốn được chết ngay lập tức không?” Bạch Nhất Ngạn cười rồi tặc lưỡi tỏ ra thương cảm, cậu cong tay gõ xuống đất mấy tiếng có tiết tấu, vật màu đỏ sáng bóng kia từ trong góc lẩn tẩn bò trở về trườn lên cánh tay cậu quấn lại thành nhiều vòng.

Gã lùn ráng rướn cổ lên nhìn, lúc nhìn mới hay... thì ra đó là con rắn hổ mang có hình dáng hoa văn đỏ vàng.

“Sớm biết mấy người sẽ có chiêu trò mà, tên kia có lẽ biết mình cách cái chết không xa nên sẽ không ngu dại gì đi nói thật cho tôi biết, nên tốt nhất tôi chỉ đành chuẩn bị kỹ càng một chút.” Bạch Nhất Ngạn dịu dàng vuốt ve đầu rắn và nói, “Mùi trong cà phê nồng tới nỗi mèo nó nghe cũng phải đi ra, chẳng lẽ tôi không ngửi được ư?”

“Mày muốn sao?”

Bạch Nhất Ngạn khẽ mỉm cười, “Nếu giết mày, e rằng không có chỗ để xử lý thi thể.”

“Vậy thì thả tôi đi, tôi chỉ là tay sai ở trên bảo sao làm vậy thôi, tôi cũng không biết gì hết nên sẽ không khai ra đâu!”

“Tôi không thích lưu lại mầm tai họa. Có câu nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Sau khi giết mày rồi thì đem xác mày chôn vào tường luôn là xong, chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không ai phát hiện ra.”

“Tao nói mẹ mày đồ chó, thằng nhóc chết tiệt, tiên sư bố nhà mày!” Gã lùn như bị điên rống lên mắng chửi.

Tâm trạng Bạch Nhất Ngạn có vẻ như rất tốt, đi đến bên giường cầm một cái gối từ từ đề lên đầu gã, sau đó nhanh chóng xử lý luôn thi thể. Tiền trong rương bị cậu châm lửa đốt từng tờ từng tờ, tàn tro cũng được cho hết xuống đường cống thoát nước. Rất nhanh, mọi thứ trong phòng đã khôi phục lại như ban đầu.

Không có ai ngờ rằng, từng có một tên xì ke chết ở đây, lại càng không có ai nghĩ đến, xác của kẻ đó còn bị vùi lấp đằng sau tấm bê tông cốt thép trong phòng.

Thời gian ngắn sau, nếu có bị phát hiện cũng không sao, khi đó cậu đã xuất ngoại rồi. Ở lại nơi này cũng không còn bao lâu nữa.

Mỗi lần Lý Nhất Hùng giao dịch vận chuyển hàng đến Miền Điện đều sẽ ở Vân Nam cùng người của Cao lão đại chuyển tiếp giao nhận. Về mặt chi tiền và xuất hàng thì vẫn theo quy củ chưa từng thay đổi. Cậu đã suy tính, cân nhắc kỹ lưỡng suốt mấy ngày mới chọn được ngày tốt là hôm nay để ra tay.

Trước khi ra cửa, Bạch Nhất Ngạn lấy hàng trong rương pha ra cho hơi sệt rồi chiết vào bình sữa tươi, nhân tiện nhìn luôn giờ ở đồng hồ trên cổ tay.

Chín giờ rồi. Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn.

Chương 3

Gặp Cướp

Ra khỏi ngõ nhỏ đi lòng vòng, quẹo thêm mấy hẻm nữa thì ra đến khu phố náo nhiệt.

Hai bên đường đều là những quán xá kiểu cũ mái cong bốn góc, lớp sơn màu đỏ phía trên đều bị trầy xước bong tróc, mái ngói màu đen, khung cửa sô màu đỏ, thêm bậc thang được xây từ những viên đá vụn màu xanh, trước cửa mỗi căn nhà còn treo đèn lồng màu đỏ rất lớn, cả khu phố đều mang chút phong cách cổ xưa.

Từ giao lộ đi thẳng về phía trước, những tòa nhà thấp thoáng nhấp nhô giữa biển người xuôi ngược, tầng tầng lớp lớp kéo dài đến tận cửa một ngôi miếu dần dần bị bao trùm bởi làn khói xanh. Trên phố mấy đứa nhóc cầm pháo hoa tung tăng nô đùa, người lớn thì đuổi theo phía sau kêu la í ới.

Cậu tập vào một quán vỉa hè ven đường.

Đó là một quán mì cóc, chủ bán là một cụ già tầm sáu bảy chục tuổi mặc áo cộc tay đang ngồi sau thềm vắt mì. Tay ông tuy vừa thô ráp sần sùi nhưng lại vô cùng khéo léo linh hoạt, một đồng mì nho nhỏ trước mặt vậy mà chỉ mất vài phút đã hoàn thành. Bạch Nhất Ngạn thấy hơi thú vị, sẵn đang tắc đường nên cũng dừng lại xem một lúc.

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói nhỏ nhẹ non nớt, ngoảnh đầu nhìn sang mới thấy là một cô bé tầm sáu bảy tuổi tóc tết thành hai búi sừng dê, hai mắt thèm thồm nhìn người đang vắt mì.

Bạch Nhất Ngạn khẽ mỉm cười rồi móc tiền ra mua một bát mì thịt heo cho cô bé.

Giương mặt ngây thơ đơn thuần của cô bé vừa tỏ ra vui mừng vừa cảm động không thể diễn tả bằng lời, “Em cảm ơn anh đẹp trai!”

“Đẻo miệng thật.” Bạch Nhất Ngạn cười kéo kéo búi tóc sùng dê của cô bé, nhìn cô bé làm cậu chột nhớ tới cô em gái mà lúc nhỏ vẫn hay nhí nhảnh xí xọn lẻo đẹo theo sau đuôi mình, cô em gái mà bị cậu trêu đùa còn tôn sùng cậu như anh hùng, lòng cậu liền cảm thấy mềm mại và ấm áp vô cùng.

Cậu đưa tay vuốt vuốt tóc cô bé. Cô bé ăn xong còn vuốt vuốt bụng ngẩng đầu nhìn cậu nói, “Còn đói...”

Bạch Nhất Ngạn quay đầu nhìn lại thấy bên kia đường có hai quán ăn vẫn đang mở cửa và đều được dựng bằng ván gỗ ép, nhìn na ná như mấy quán rượu thời xưa. Cậu dẫn theo cô bé đi về phía đó, nhảy mấy bước lên bậc tam cấp rồi kêu bát mì.

Bát mì nóng hôi hôi ngay lập tức được bung lên bày ra trước mặt, cậu móc khăn ra lau đĩa lại cho thật sạch, sau đó gấp lên một đĩa rồi dùng đầu đĩa cuộn lại như kiểu ăn mì ý, thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng cô bé.

Cô bé có vẻ đã bị bỏ đói lâu lắm rồi nên vừa thấy liền ăn ngấu nghiến.

“Từ từ thôi.” Cậu thấy cách ăn của cô bé rất đáng yêu, hàm răng nho nhỏ cắn nhẹ đôi đĩa làm bàn tay đã quen cầm dao súng như cậu thấy hơi run run.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ thật lớn, cửa sổ thủy tinh trên lầu hai ở cửa hiệu vàng bạc đối diện xéo vỡ vụn nát bầy, lửa lớn bùng phát mãnh liệt, đồ rực cuộn cuộn ngùn ngụt y hệt như mấy cảnh kỹ xảo trong phim điện ảnh. Mấy tên cướp cầm súng đang nhanh chóng nhảy xuống từ mái ngói đen cao vút của cửa hàng, trong tay còn bắt cóc phụ nữ và trẻ con để làm con tin khiến đường phố bỗng chốc hỗn loạn thành đoàn.

Mọi người tranh thủ bỏ chạy hết về phía cửa miếu, tình huống giẫm đạp chen chúc nhau mất phương hướng.

Bạch Nhất Ngạn cũng dẫn theo cô bé len lỏi vào dòng người. Tốc độ của cậu rất nhanh, kỳ lạ nhất chính là mỗi lần hề có ai bên cạnh muốn đụng cậu thì cứ như có một sức lực vô hình ngăn cản lại vậy.

Vật vả chạy đến cửa miếu, ai nấy giành giật nhau tuôn vào hai bên cửa hông của ngôi miếu, không gian nhỏ hẹp bỗng chốc đông nghịt người. Bạch Nhất Ngạn ôm theo cô bé tiến vào phía trong góc nhỏ của ngôi miếu, vừa lùi vào liền đụng phải vật gì đó mềm mềm.

Cô gái nọ cũng lùi lại phía sau vô tình va phải tấm cửa gỗ đỏ của cửa miếu, cô vuốt vuốt bả vai đau điếng, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nhất Ngạn, “Là em sao?”

Bạch Nhất Ngạn hơi ngạc nhiên khi thấy Tống Thanh Hà, sau đó cười nói, “Cô giáo cũng ở đây sao?”

Bên ngoài mỗi lúc càng loạn hơn, nhiều người bí đường hết chỗ đi cũng trốn vào trong miếu, mong tìm một nơi để lánh nạn.

Bạch Nhất Ngạn chụp cánh tay cô kéo xuống trốn dưới bàn. Khăn trải bàn màu vàng che phủ ba góc, mỗi góc còn có tua rua phủ xuống, khung cảnh bên ngoài chập chờn thấp thoáng trước mắt.

Tim của Thanh Hà cũng đập phồng theo nhịp động của tua rua. Dưới mặt bàn rất chật hẹp, bên cạnh còn chất một đồng pho tượng bám đầy tro bụi. Thanh Hà chỉ có thể nhích sát về phía Nhất Ngạn. Cô gái nhỏ kia đã sợ đến không dám hé môi nói gì mà chỉ biết run run trong lòng Nhất Ngạn. Thanh Hà sờ lên mái tóc rồi hôn lên má cô bé nhỏ nhẹ nói, “Đừng sợ, không sao đâu.”

Cô còn ráng mỉm cười an ủi, chớp chớp hai hàng mi dài cong vút, nhưng tay thì siết chặt đến nỗi khớp xương đều biến dạng trắng bệch.

Rõ ràng là đang sợ chết khiếp mà còn... Bạch Nhất Ngạn cười thảm trong bụng, vén tấm khăn trải bàn màu vàng lên để nhìn ra bên ngoài.

Cửa miếu bỏ hoang đã lâu không ai ở giờ bỗng chốc đông nghịt kín chỗ, ai trốn được đều chạy vào trốn hết. Sau đó những người đang chen chúc nhau phía trước bỗng ùn ùn lùi về lại trong góc tường. Mấy tên cướp cầm súng bắt hai nhân viên nữ của cửa hàng đứng giữa sân trước cửa miếu.

Xe cảnh sát đỗ lại phía xa xa đầu ngõ, cảnh sát trang bị đầy đủ vũ trang đều rất trật tự nhảy xuống xe, sau đó men theo con phố tiếp cận hiện trường. Hơn mười cây súng tiểu liên nhắm chuẩn xác vào ba tên cướp đang đứng giữa khoảng sân rộng lớn.

Theo tình hình này, coi bộ sẽ còn bị kẹt lại đây rất lâu rồi. Bạch Nhất Ngạn thảm nghĩ rồi thả khăn trải bàn xuống.

Mấy tên cướp cùng đường chỉ đành phải lùi vào trong miếu. Tên đầu đàn vẻ mặt hung tợn với một bên má trái có vết dao chém rất lớn chỉ súng lên trời nả một phát rồi quát tháo ầm lên, “Ai muốn sống thì lăn hết ra đây tập trung chính giữa cho tao, mau lên!”

Tiếng thét chói tai vang vọng khắp ngôi miếu, bất kể là nam hay nữ thì lúc này đều run như cây sậy ôm đầu hoang mang lo sợ.

“Nhanh lên! Mẹ kiếp chúng mày!” Tên đầu trùm khăn phía sau tên mặt sẹo xách khẩu HK-UMP 45mm hùng hổ xông lên xả đạn xối xả lên mặt đất. Từng vỏ đạn kim loại văng xuống mặt đất bắn tóe lên hàng vạn tia lửa.

Mọi người gào thét chạy nhanh đến giữa miếu, ôm chặt đầu co ro nép sát vào nhau, có vài người sợ tới mức tè cả ra quần. Trong không khí bỗng chốc lan tràn mùi khai ngậy ngậy khó ngửi của nước tiểu.

Một tên lùn rống lên mắng thật to, còn tung chân đạp ngã nhào một người đàn ông đang khúm núm sợ sệt, “Đàng hoàng một chút! Làm gì lộn xộn là tao bắn cho.”

Thanh Hà và Bạch Nhất Ngạn cũng bị đám người chen lấn lừa ra tít phía ngoài bìa. Cô xoắn chặt hai tay vào nhau, ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Nhất Ngạn, thật ngoài dự đoán của cô, thiếu niên trước mắt thần thái vô cùng bình tĩnh tự nhiên như bình thường, còn chuyển cho cô một nụ cười yên tâm.

Thanh Hà trầm nghĩ, lẽ nào cô còn thua cả một đứa trẻ con nữa ư? Nghĩ vậy nên cũng mau chóng lấy lại tinh thần, đáp lại cậu bằng nụ cười không sao.

Thanh Hà có nụ cười rất đẹp, tựa như ánh mặt trời soi rọi qua ngàn lớp mây, nụ cười rất trong lành sạch sẽ tưởng chừng như có thể xua tan cả mây mù ảm đạm, càng nhìn càng thấy thích. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh chỉ cỡ bàn tay, mỗi một đường nét đều liên kết hài hòa, nhưng cô quá mức bình dân nên vẻ đẹp không bộc lộ rõ ra, vì vậy mà người bên cạnh rất khó phát hiện ra cô là người con gái rất xinh đẹp.

Tuy đang trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng Nhất Ngạn lại tỉnh rụi như không có việc gì xảy ra, chống cằm nhờn nhờn thưởng thức gò má gợi cảm của cô giáo mình.

Ừm... da rất trắng, eo cũng rất thon, hai tay mình nếu vòng qua ôm vào thì vẫn còn dư dả...

Giác quan bẩm sinh của phụ nữ khiến Thanh Hà cảnh giác, cẩn thận nhìn ngó chung quanh cuối cùng phát hiện ra là từ ánh mắt của Nhất Ngạn, duỗi tay sờ má mình hỏi, “Mặt cô dính gì à? Sao em nhìn cô như vậy?”

“Có dính chút bụi.” Nhất Ngạn tự nhiên vươn tay vuốt vuốt lên mặt cô giống như đang giúp cô phủ bụi vậy.

Lúc rút tay về cậu còn xoa xoa đầu ngón tay... Ồ, không có dùng phấn trang điểm mà da thịt lại láng mịn như thế...

Thanh Hà thấy mặt hơi nóng lên làm gò má trắng mịn thoáng hây hây ửng hồng. Dáng vẻ mặc cỡ này của cô cứ như cô thiếu nữ mới lớn chưa biết mùi đời vậy. Nhất Ngạn cảm thấy thú vị khóe môi không kiềm được thoáng nhoẻn cười.

Bên ngoài bỗng vang lên âm thanh rất lớn, một cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn núp phía sau tòa nhà hô lớn, “Người ở bên trong nghe đây, lập tức thả con tin ra! Luật pháp sẽ xử lý khoan hồng, còn nếu các người khư khư cố chấp, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp tấn công toàn diện.”

Bạch Nhất Ngạn trầm mắng ‘Đồ ngốc’.

Quả nhiên, tên mặt sẹo lập tức nả một phát súng lên trời, “Trong vòng một giờ, chuẩn bị cho chúng tao một chiếc trục thẳng, cứ trễ một phút là tao giết một con tin!”

Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang đoạt lấy loa nói, “Chuyện đó không thể nào, chúng tôi không chuẩn bị được.”

Tên mặt sẹo tóm lấy một phụ nữ tóc ngắn đẩy tới cửa miếu, vừa lên cò liền bắn loạn xạ không thương tiếc. Chiếc áo ngắn tay trắng tinh của người phụ nữ

nọ bỗng chốc nhuộm đỏ thành từng đóa hoa màu máu sau đó ngã xuống nằm gục trong vũng máu. Trước khi chết, cô ta mở trừng trừng đôi mắt đầy hoảng sợ, hai tay cố với ra ngoài thêm sâu cầu cứu.

Lại một trận tiếng thét chói tai cùng tinh thần khủng hoảng.

Gã lùn nói, “Đừng nói nhảm nữa, nếu nửa giờ sau mà không thấy trực thăng thì bọn tao sẽ tiếp tục ra tay!”

Bầu không khí bỗng chìm trong sự im lặng chết chóc.

Mùi của khói thuốc súng rất gay mũi, thể chất Thanh Hà vốn không tốt nên khi hít phải khói thuốc súng trong thời gian dài cô đã bắt đầu thấy khó thở. Cô lao đảo một hồi rồi quẹo đầu sang bên cạnh, ngay lập tức có một đôi tay vươn ra ôm đỡ cơ thể cô. Nhờ có sức mạnh ấy mà Thanh Hà đã an toàn ngã vào trong một vòng tay lạ lẫm.

Ấm áp, vững chắc, chính là cánh tay đang ôm cô, khiến cô có loại cảm giác an toàn khó diễn tả bằng lời.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy Nhật Ngạn cười cười nhìn cô hỏi, “Cô giáo không sao chứ?”

Thanh Hà vội ngồi dậy tránh khỏi vòng tay cậu, càng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Cô cứ cảm thấy ánh mắt cậu như ẩn chứa sóng nước dịu dàng vô hình nào đó, nếu nhìn lâu vào trong đó có khi còn bị nhấn chìm khi nào không hay. Rõ ràng cậu ta nhỏ tuổi hơn cả cô, mà khi cười sao lại mang đến cảm xúc đến vậy?

Thanh Hà đang buồn bực không thôi thì bên ngoài lại vang lên tiếng kèn inh ỏi của đội cảnh sát.

“Người ở bên trong nghe đây, chúng tôi không lấy được máy bay trực thăng, chỉ có thể chuẩn bị cho các người một chiếc xe.”

Tên trùm khăn kéo lên một cô gái nữa vút ra giữa sàn. Cô gái nọ bị vút ngã lăn vài vòng ra đến tận ngưỡng cửa rồi lăn dài xuống bậc thang, mắt hôn mắt vía lồm cồm bò ra ngoài. Một viên đạn vô tình xuyên qua người cô ta nhưng không trúng chỗ hiểm, cô ta lại bò dậy và viên đạn kim loại lạnh lẽo lại tiếp tục bắn vào người cô ta. Cô ta cố gắng bò ra cửa miếu thêm chừng mười mét nữa sau đó cũng ngã gục giữa khoảng sân trống.

Vết máu kéo dài từ trong miếu lan rộng ra đến giữa sân ngoài miếu. Ai nhìn thấy cũng giật mình nổi gai ốc.

Hắn ta cố ý làm vậy mà...

Thanh Hà nhìn thấy mà trong lòng căm phẫn không thôi, chỉ biết cắn răng nín nhịn nhưng khóe mắt thì ngân ngấn nước, không dám nhìn tới cô gái bị bắn thành như tổ ong nằm thảm thương giữa sân miếu kia nữa.

Tên mặt sẹo lại chỉ súng lên trời bắn, “Cho các người thêm nửa giờ nữa.”

Dứt lời liền đóng sập cửa miếu lại.

Chương 4

Nguy Hiểm

Bầu không khí giờ đây tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Nhóm con tin ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, không ai dám thở mạnh.

Thanh Hà ôm cô bé mà thấy tay chân lạnh buốt, nhưng vẫn khoác tay lên vai cô bé an ủi. Cô bé đã quá hoảng sợ nên chỉ vùi mặt trong ngực cô chứ không dám thò đầu ra.

Nhất Ngạn nhìn chung quanh một lượt thấy mọi người đang trong cơn khủng hoảng bất an.

Ba tên cướp đứng lâu thấm mệt nên ngồi xuống chỗ cạnh bàn thờ nghỉ xả hơi. Tên mặt sẹo thô lỗ vứt cây súng xuống, với tay bóc cái bánh bao chay trong đĩa đồ cúng há to miệng ngọam một cái rồi nhai ngấu nghiến.

“Phụt.” Miếng bánh bao chay phun ra vương vãi ra đất, hấn ta chửi mắng âm ỉ, “Mẹ nó, bánh gì mà cứng còn hơn đá nữa?”

Tên trùm khăn bước qua, “Đại ca, bỏ đi, chúng ta ngày thường cũng ăn mấy thứ này mà, thôi kệ đi...”

“Ngậm họng đi!” Tên mặt sẹo trừng mắt liếc hấn một cái.

Tên trùm khăn lặp tức ngậm miệng lại.

Thời gian nửa tiếng nhanh chóng trôi qua, bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng còi. Tên mặt sẹo kéo một phụ nữ tới chắn trước người rồi đá văng cánh cửa miếu ra, giữa hiện trường mấy cảnh sát vũ trang đã chuẩn bị súng vác vai, đạn lên nòng sẵn sàng chống trả với bọn chúng. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng “loa loa loa”.

Lần này đối qua đội trưởng Trần Kiện Phong cầm loa nói, “Máy bay trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng, xin mau sớm thả con tin ra.”

“Bớt nói xàm đi, giờ cho trực thăng đến đỗ ở tầng lầu cao nhất đi!” Tên trùm khăn xách súng chia vào những con tin ngồi trên đất, lừa tất cả mọi người như lừa vịt ra phía ngoài. Gã lùn cũng xách súng đứng giữa hai con tin để phòng ngừa không may cảnh sát vũ trang bắn mình.

Ba tên cướp kè kè kiểm kẹp con tin đi qua khoảng sân, sau đó tiến về phía khu buôn bán ở hướng Đông.

Con đường nhỏ hẹp chỉ rộng tầm bốn năm mét, hai bên đường cửa hàng mọc san sát nhau, cách con đường ấy không xa có tòa cao ốc ba tầng nằm giữa một

cửa hàng bách hóa tổng hợp và một tòa văn phòng, chung quanh còn có vài cái tháp và đất trống của người dân bỏ hoang.

Ba tên cướp đã gần đến cửa hàng bách hóa tổng hợp kia.

Hơn mười cảnh sát nép người sau xe và nương theo vật cản hai bên đường để tiếp cận những kẻ bắt cóc.

Nữ cảnh sát Ngu Ly nói với đội trưởng Trần Kiện Phong, “Đội trưởng, nếu để bọn họ vào được tòa nhà đó, chúng ta sẽ rất khó tóm được bọn họ.”

Trần Kiện Phong đang rối rắm nhức đầu nên tức giận nói, “Chứ có thể làm sao? Chẳng lẽ mặc kệ con tin bị bắn chết? Nếu để tin này truyền ra ngoài thì chúng ta còn đứng nổi trong ngành nữa hay không?”

Ngu Ly nói, “Nhưng cũng đã có người chết rồi. Cho dù chúng ta không nổ súng thì báo chí cũng sẽ đăng tin, chỉ bằng cứ quyết định hy sinh bắn chết hết đám cướp này đi, như vậy còn có thể cứu được nhiều người khác. Nếu để cho bọn cướp rời đi, một khi tiến vào địa phận Miến Điện thì sẽ không thể khống chế được bọn chúng nữa, nếu cấp trên quở trách xuống chúng ta cũng vẫn bị kỷ luật mà thôi. Huống hồ, để tồn thất chiếc máy bay trực thăng chúng ta cũng đảm đương không nổi, nơi đây vẫn còn trong biên giới của quân đội 119 đóng tạm. Nếu để bị mất, ngài về làm sao ăn nói với Bành tướng quân?”

Vừa nhắc tới người này, đầu Trần Kiện Phong lại muốn nổ tung. Nói tới vị Bành tướng quân này, ông ta nổi tiếng là người keo kiệt và luôn bao che khuyết điểm của mình nhất trong cả quân đội 119, tội bại vô sỉ vốn chẳng xứng đáng làm một tướng quân chút nào, ngược lại giống kẻ lưu manh đầu đường xó chợ hơn. Lúc anh ta gọi về nội tuyến cho quân đội 119 xin giúp đỡ, vốn không ôm hy vọng gì, nào ngờ người nghe điện thoại là giọng của một người thanh niên mà anh ta không hề quen biết. Càng kỳ lạ hơn chính là, không ngờ máy bay vậy mà thật sự được điều tới.

Lúc đó rối loạn nên chưa kịp suy nghĩ, một lòng chỉ muốn làm ổn định mấy tên cướp, giờ nghĩ lại mới thấy đúng là mình đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay. Có lẽ đầu óc mình bị lừa đá rồi hay sao ấy mới đi nhận mấy việc khùng điên này. Trần Kiện Phong đang rầu rĩ thì tiếng súng đùng đùng ào ào vang lên bên tai.

Ba tên cướp vẫn đang tiến về phía cao ốc thì cảnh sát đột ngột nổ súng, bắn trúng vai của gã lùn. Tên mặt sẹo quyết định rất nhanh, kéo cò lên bắn xả điên cuồng và kéo luôn theo mấy con tin tiến vào tòa văn phòng ba tầng.

Những con tin còn lại được một số cảnh sát đuổi tới kịp thời ứng cứu và đưa vào bệnh viện. Số còn lại lập tức tiến vào tòa văn phòng.

“Là ai nổ súng?” Trán Trần Kiện Phong nổi đầy gân xanh.

Mấy người cảnh sát đều lắc đầu.

Trần Kiện Phong quay đầu lại nhìn Ngưu Ly, Ngưu Ly lập tức lắc đầu, “Tôi đúng thật là có ý đó, nhưng này giờ tôi luôn đứng bên cạnh bên ngài mà, tôi nào có cơ hội để ra tay?”

Trần Kiện Phong chống nạnh với đầu óc trống rỗng, mồ hôi thì tuôn như tắm. Theo tình hình trước mắt thì số con tin đã chết ít nhất tám người, trách nhiệm lớn như thế sao anh ta có thể gánh vác nổi?

Tòa nhà văn phòng đã cũ kỹ, cách trang trí bên trong cũng lỗi thời bởi trải qua nhiều năm không được tu sửa.

Con đường hành lang mênh mông u tối không ánh sáng ăn thông luông tuông về phía trước, như một cánh cửa khổng lồ nuốt chửng hết mọi thứ. Dọc theo đường đi sâu vào trong, lớp sơn trên vách tường đều bị bong tróc hết chỉ còn những dấu vết ó vàng dơ bẩn loang lổ nhem nhuốc. Trong số người bị bắt vào có cả Bạch Nhất Ngạn, Thanh Hà và bé gái nọ, cộng thêm hai con tin đang bị kiềm kẹp nữa thì tổng cộng có mười một người.

Gã lùn bị bắn trúng vai trái, tuy không gần tim nhưng đã bị thương khá nặng. Tên trùm khấn vừa diu gã vừa lừa đám con tin vào sát trong cùng, men theo con đường an toàn đi vào một kho hàng.

Kho hàng không lớn chỉ rộng tầm hai mươi lăm mét vuông, vật dụng chất đống lộn xộn như thể quanh năm suốt tháng không ai vào dọn dẹp, khắp nơi đều bị đóng bụi lớp lớp.

Trong kho hàng không có một cánh cửa sổ nào, chỉ có chút ánh sáng chiếu xuyên qua từ cánh cửa thông gió đang mở rộng phía bên dưới cánh cửa.

Tên trùm khấn đứng ngay cửa giúp gã lùn xử lý sơ vết thương. Tên mặt sẹo đứng bên cạnh bọn họ thì cầm súng nhắm vào đám con tin đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Cảnh sát cũng chạy tới ở bên ngoài nói vọng vào mấy lời theo lệ như “thả con tin ra” này nọ. Nhưng nghe qua giọng nói thì dường như bọn họ ở cách hiện trường rất xa, từ chỗ đầu bậc thang đi vào tới vị trí an toàn này khoảng cách ít nhất cũng được mười mấy thước.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Sau khi xử lý xong vết thương, thương tích của gã lùn đã coi như tạm ổn. Có điều, nếu không lấy viên đạn kia ra sớm thì cánh tay này của gã có thể sẽ bị phế bỏ.

“Trong đám các người có ai biết chăm sóc y tế không?” Tên mặt sẹo lạnh lùng mở miệng, họng súng đen ngòm vẫn chia thẳng vào mọi người.

Không có ai trả lời.

“Đùng...” Một phụ nữ béo mập ngồi bên cạnh Thanh Hà liền ngã nhào ra đất. Sau khi co giật vài cái thì tắt thở luôn. Dòng máu nóng hổi chảy tràn qua chân nhuộm đỏ cả đôi giày ba-ta màu trắng của cô.

Thanh Hà giơ tay lên, “Tôi... tôi từng học qua một chút sơ cứu.”

“Tới đây!” Tên mặt sẹo hét lớn rồi rút cây mã tấu từ bên hông ra nhét vào tay cô. Thanh Hà hít vào một hơi thật sâu giọng run run nói, “Không có dao giải phẫu và dụng cụ y tế sẽ không làm phẫu thuật được. Vả lại, tôi chỉ biết sơ cứu sơ sơ chứ không có kinh nghiệm...”

“Câm họng đi con quý cái! Thằng ba nó mà chết thì đám chúng mày đừng hòng mong sống sót!” Tên trùm khăn rống to.

Thanh Hà đành phải nhận lấy con dao rồi vạch áo xem vết thương trên vai của gã lùn. Viên đạn ghim vào rất sâu, cô hít sâu một hơi nói, “Không có rượu cồn, không thể nào khử độc được.”

“Con đàn bà thúì, bộ mày giỡn với ông à?” Tên trùm khăn túm lấy tóc định đánh cô.

Nhất Ngạn đứng dậy, “Đừng nên động tay động chân, vì làm thế cũng chả có ích gì đâu.”

Tên mặt sẹo cảnh giác quay nòng súng chĩa vào cậu.

Nhất Ngạn cười giơ cao hai tay, “Không cần khẩn trương, tôi chỉ muốn nói nếu không có rượu cồn thì có thể nung đỏ con dao để sát trùng.”

Da đầu Thanh Hà đau đến tê dại nên vội vàng gật đầu, “Đúng đó.”

Đạo lý này tin chắc rằng ai cũng biết, nhưng trong hoàn cảnh căng thẳng như thế nào còn ai đủ bình tĩnh để suy nghĩ đâu. Tên trùm khăn nghe vậy mới thả Thanh Hà miệng thì liên tục mắng chửi.

Tay Thanh Hà run run nhưng vẫn ráng gắng để mình bình tĩnh lại.

“Không có vải hả?” Nhất Ngạn ung dung móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn lông ngắn còn chưa gỡ mạc, “Hôm nay lúc ra ngoài vừa hay có mua một cái để dùng.” Tên mặt sẹo đi qua đoạt lấy chiếc khăn.

Thanh Hà nghiêng đầu hít thở rồi nhận lấy khăn mặt và con dao được nung đỏ của tên mặt sẹo đưa tới, dùng sức cắt một đường lên miệng vết thương.

Trán cô tuôn ra lấm tấm mồ hôi, thời gian lâu tới mức như thể trải qua cả một thế kỷ mới đem được viên đạn kia ra. Máu tươi tuôn xối xả cô liền dùng khăn mặt cầm máu.

Lúc còn bé, khi gia đình vẫn còn giàu có, cô giáo đến nhà dạy kèm tại nhà có dạy cô môn sơ cứu này. Mấy năm qua, những khi rảnh rỗi cô cũng hay làm công việc sơ cứu mấy ca đơn giản giúp đỡ mọi người. Trong ký ức, mỗi lần như thế chị gái sẽ sờ lên tóc cô yêu thương nói, “Thanh Hà cô công chúa nhỏ của chúng ta là ngoan nhất.”

Giờ đang ở trong hoàn cảnh này không hiểu sao cô lại chợt nhớ tới những chuyện xa xưa đó... Thanh Hà cảm thấy phần xúc cảm trở dậy khó mà kiềm nén, lòng cũng trào dâng chua xót.

“Đại ca, em ổn rồi.” Gã lùn nói với tên mặt sẹo.

Tên mặt sẹo nói, “Không thể kéo dài thêm nữa.” Nói xong đi qua cúi người nói nhỏ với gã lùn và tên trùm khăn bên cạnh điều gì đó, sau đó ba người gật đầu rồi hô to vài tiếng, kế tiếp lửa hết đám con tin vào phòng chứa đồ.

Cảnh sát vào cửa cầu thang từ phía cuối đường hành lang, cầm súng chĩa vào bọn họ, “Bỏ vũ khí xuống, các người hết đường thoát rồi!”

Tên mặt sẹo trực tiếp xả súng về hướng cảnh sát đồng thời kéo một con tin ra chắn trước mặt. Ba tên cướp kiềm kẹp nhóm con tin lùi dần vào cửa thoát hiểm ở phía sau, thoát thân từ cổng thoát hiểm màu vàng.

Cầu thang bên trong lối thoát hiểm vẫn còn vương vãi những mảnh thủy tinh vỡ vụn đỏ sẫm, Thanh Hà cùng mấy con tin bị đẩy lên hết ở tầng cao nhất. Khi đến đầu bậc thang cuối cùng thì bị cản lại bởi một tấm lưới sắt lan can, ngăn cản con đường đi lên tầng lầu.

Để xác nhận cửa ra có an toàn hay không, tên mặt sẹo cầm súng chĩa vào một con tin quát, “Xuống dưới!”

Mọi người đành phải lùi lại đi xuống lối thoát hiểm ở tầng cuối.

Từ trên nhìn xuống chỉ thấy được khúc cua chính giữa cầu thang chứ không thấy được tình hình thực tế ở tầng cuối cùng, trong lòng mấy con tin đều thấy lo lắng sợ hãi.

Tiếng cổng sắt vừa được mở ra ngay lập tức trên sân thượng vang lên tiếng vang ‘Loảng xoảng loảng xoảng’, nghe qua hình như là tiếng ngã đổ của chai lọ thủy tinh. Sau đó một mùi gì đó rất gay mũi tỏa ra từ tầng chót.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì tiếng cổng sắt đã nặng nề vang lên rồi đóng luôn lại.

Đầu bậc thang trở lại yên tĩnh không còn chút âm thanh gì nữa.

Một lát sau cuối cùng mọi người cũng biết nguyên nhân của sự bất an kia là gì.

Dòng chất lỏng màu vàng đục chảy xuống từ đầu bậc thang, kế tiếp là cuộn cuộn lớp lớp từng luồng khói dày đặc.

Không ngờ mấy tên bắt cóc kia lại cho đóng cửa rồi cho đổ xăng xuống từ trên cao với ý định muốn thiêu sống nhóm con tin tại nơi này!

Cảnh sát bị nhốt bên ngoài cửa thoát hiểm cũng không vào được bên trong.